

РЕШЕНИЕ

№ 2129

гр. София, 22.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Георги Тафров**

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **741** по описа за **2020** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.208 – чл.228 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Вяра К. К.- Г. срещу решение от 04.07.2019 г., постановено от Софийски районен съд (СРС), НО, 136-ти състав по НАХД № 6646/2018г., с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ №17-4332-026287 от 19.12.2017 г., издадено от зам.началник отдел към СДВР, отдел ОПП - СДВР, с което на основание чл.53 ЗАНН и чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, за нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДвП, на касатора е наложено административно наказание "глоба" в размер на 700 лева и лишаване от право да управлява МПС за 3 месеца.

В касационната жалба са изложени доводи за допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Твърди се, че при издаване на АУАН и на процесното НП са допуснати съществени нарушения на процесуалния и материалния закон. Касаторът твърди, че не е била надлежно призована за първото заседание в хода на производството пред СРС. Сочи, че НП е издадено след изтичането на срока по чл. 52 от ЗАНН. Иска се от съда да отмени съдебното решение и да постанови друго, с което да отмени НП.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – СДВР, отдел ПП, не изпраща процесуален представител и не изразява

становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна и моли същата да бъде оставена без уважение.

Административен съд София-град, XVIII-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

СРС е възприел фактическа обстановка, която съответства на събраните писмени и гласни доказателства, а именно: на 01.09.2017г. в 09:24 часа водачът на лек автомобил „Ауди А2“ с рег.№ СО 7635 ВН, регистриран на името на Вяра К. К.- Г., се движел по Околовръстен път с посока на движение от [улица]към [улица]и до бензиностанция „Ш. К.“, се движел със скорост 105 км./ч. при ограничение 50 км/ч. за населено място, въведено с пътен знак В-26.

Нарушението е установено с техническо средство система за видеоконтрол TFR1-M №509, записваща и заснемаща дата, час, място, скорост и рег. № на МПС по клип № 9406 към преписка ПК-1 № 1319/17 г. като собственикът на автомобила твърди, че не може да посочи лицето, което е управлявало автомобила й.

Вяра К. К.- Г. в декларация за предоставяне на информация във връзка с разпоредбата на чл.188 от ЗДвП, на 06.10.2017 г. е посочила, че не може да посочи кой е управлявал автомобила.

По делото е приложен клип от техническото средство №9406 за видеоконтрол с дата 01.09.2017г. -09:24 часа, с рег. номер на лекия автомобил, посочена е измерената стойност на скоростта- 108 км/ч при ограничения 50 км/ч, като е приспаднат 3% толеранс -105 км/ч.

За установеното с техническо средство нарушение, с фабричен номер TFR1-M №509, което заснело и записало скоростта, дата и час, място, както и регистрационния номер на МПС по клип №9406, към преписка №1319/2017г., № 9394 към преписка № 1307/2017г. младши автоконтрольор в ОПП- СДВР- М. П. П. съставил на жалбоподателя Акт за установяване на административно нарушение №242677 на 06.11.2017г. за нарушение на чл.21, ал.2 във вр. с чл.165, ал.2, т.6 ЗДвП. Актът бил съставен в присъствието и връчен на жалбоподателя, който не възразил относно фактите. В срока по чл.44, ал.1 ЗАНН жалбоподателят не е депозирал писмено възражение срещу съставения акт.

За да потвърди НП, районният съд е приел, че в хода на проведеното административнонаказателно производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Съставените АУАН и НП са издадени от компетентни органи и съдържат реквизитите, изискуеми по ЗАНН. По същество въззивната инстанция е приела, че Вяра К. К.- Г. е извършила нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП и законосъобразно е ангажирана административнонаказателната ѝ отговорност.

Не са налице посочените в жалбата касационно основания за отмяна на постановеното решение. Въз основа на приетата фактическа обстановка СРС е достигнал до правилния извод, че при издаването на АУАН и НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, същите са издадени от компетентни органи и съдържат всички реквизити, изискуеми от ЗАНН, както и са спазени сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Правилни и обосновани са изводите на СРС относно съставомерността на посоченото

нарушение, както и относно размера на наложената санкция.

Срокът по чл. 52, ал. 1 от ЗАНН за произнасяне на административно наказващия орган е инструктивен и не води до последици за правното действие на самото наказателно постановление. По същия начин не се отразява върху валидността на обжалваното наказателно постановление и срока, в който същото е съобщено на жалбоподателя от момента на постановяването му, тъй като законът не предвижда сочените от жалбоподателя последици. В ЗАНН не са налице изисквания за продължителността на проверката преди съставяне на акта, поради което възраженията на жалбоподателя в тази насока за неоснователни.

Разпоредбата на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП установява определени стойности на скоростта в км/ч., които не следва да се превишават от водача при избиране на скоростта на движение. Правилно съдът е приел, че жалбоподателят е осъществил от субективна и обективна страна описаното нарушение. Констатираното превишение на скоростта над 50 км/ч по снимков материал попада в санкционната норма на чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП, поради което наложеното наказание е в законоустановения размер. Твърдяното нарушение и авторството на същото се установяват от събраните писмени доказателства.

Настоящият съдебен състав възприема като законосъобразен изводът на районния съд, че при съставяне на процесното НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяната му.

С тези мотиви настоящата касационна инстанция намира, че при постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон или на съдопроизводствените правила, поради което е правилно и следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл.221 ал.2 от АПК, Административен съд София-град, XVIII-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 04.07.2019г., постановено от Софийски районен съд, НО, 136-ти състав по НАХД № 6646/2018г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.